

SOLEMNITAT DE TOTS ELS SANTS

1 novembre 2018

En aquest dia l'Església celebra amb una gran alegria el triomf de Déu en la vida dels sants. És Ell, amb la seva gràcia, qui pot fer que unes criatures febles com nosaltres siguem conduïts fins Ell i puguem participar de la seva glòria. "Ara som fills de Déu i encara no s'ha manifestat el que serem", acabem d'escoltar. Avui cantam la grandesa i bondat de Déu, que es manifesta en la vida santa d'homes i dones de tots els temps, de diferents condicions socials, de llocs molt diversos. Unim les nostres veus amb aquella immensa multitud de l'Apocalipsi i cantam: "la salvació ve del nostre Déu!".

Els cristians que peregrinam encara per aquest món unim les nostres veus a la dels Àngels i els sants per a cantar a Déu, que és tres vegades Sant: "La benedicció i la glòria són del nostre Déu.

Crida a la santedat

Alhora les lectures d'aquest dia ens ajuden a descobrir que també nosaltres podem ser sants, que amb l'ajuda de la gràcia de Déu, podem aconseguir la felicitat plena. Des del dia en què vam ser batiats, portam en el nostre cor la crida a viure com a fills de Déu, a seguir el camí de les benaurances i, d'aquesta manera, aconseguir el Regne del cel. Cadascú de nosaltres hem estat elegits personalment per Déu per a ser "sants i irrepreusibles als seus ulls per l'amor" (Ef 1,4).

El Papa Francesc, en un recent escrit sobre la santedat, ens anima els cristians a no tenir por de ser sants. El cristià no es pot conformar amb portar una vida mediocre; ha d'apuntar sempre alt. "Ell ens vol sants i no espera que ens conformem amb una existència mediocre, aigualida, liquada" (n. 1).

No hem de témer aspirar a la santedat, a la qual Déu ens ha cridat des de tota l'eternitat. "No tinguis por d'apuntar més amunt, de deixar-te estimar i alliberar per Déu. No tinguis por de deixar-te guiar per l'Esperit Sant. La santedat no et fa menys humà, perquè és el trobament de la teva feblesa amb la força de la gràcia" (n. 34).

A la vida ordinària

Per això és molt important que ens adonem que ser sant no és una cosa que Déu reserva només a uns pocs. Tots estem cridats a ser sants. Alguns pensen que per a ser sants haurien de retirar-se al desert. fer-se sacerdots o religiosos, ser místics, o realitzar coses extraordinàries. Però ser sant ha de ser la manera ordinària de viure com a cristians; ser sant és ser fidel al baptisme, tenint a Déu com a Pare i als homes com a germans.

El Papa parla en la seva carta dels sants "de la porta del costat", d'aquells sants que viuen entre nosaltres i que fan la santedat en la vida de cada dia: uns pares que eduquen els seus fills amb amor, els homes i dones que treballen cada dia per portar el pa a casa, els malalts que segueixen somrient enmig del dolor (cf. n. 7).

Cadascú de nosaltres ha de trobar el camí per assolir la santedat. Cada creient ha de trobar el seu propi camí, aquell pel qual Déu el crida. "Tots estem cridats a ser sants vivint amb amor i oferint el propi testimoniatge en les ocupacions de cada dia, allà on cadascú es troba" (n. 14). Estimar amb tot el cor a la pròpia dona o al marit, viure amb honradesa i dedicació al treball, transmetre la fe que ens il·lumina, lluitar pel bé sempre, són formes de viure la santedat.

La santedat es va realitzant en petits gestos: sebre escoltar amb paciència a un fill, evitar la crítica amb la veïna, pregar amb confiança en els moments d'angoixa, ser solidaris amb els més pobres (cf. n. 16), viure amb alegria i bon humor. Es tracta de realitzar l'ordinari vivint units a Jesucrist i, molt especialment, al misteri de la seva mort i resurrecció.

El camí de les benaurances

Jesús ens va ensenyar un camí senzill i extraordinari, que és el camí de les benaurances. Diu el Papa que són "el carnet d'identitat del cristià" (n. 63). És important convèncer-nos que, amb l'ajuda de l'Esperit Sant, podem viure en aquest camí i ser pobres i humils en el cor, posant tota l'esperança en el Senyor, sabent plorar amb els altres, cercant la justícia amb fam i set, actuant sempre amb misericòrdia, mantenint el cor net de tot el que taca l'amor i sent sembradors de pau allà on estiguem.

Conclusió

Celebrar en aquest dia a tots els sants, que són al cel veient a Déu tal com és, ens estimula a no desistir en l'obstinació de seguir aquest camí i ser també nosaltres sants. Entre les persones que han arribat a la meta -diu el Papa- "pot haver-hi la nostra pròpia mare, una àvia o altres persones properes. Potser la seva vida no va ser sempre perfecta, però fins i tot enmig d'imperficcions i caigudes tiraren endavant i agradaren al Senyor" (n. 3). Deixem-nos estimular per aquests exemples i, units a ells, deixem que Déu ens faci sants. Al cap i a la fi, com va escriure Lleó Bloy, en la vida "hi ha una sola tristesa, la de no ser sants".

TODOS LOS SANTOS

En este día la Iglesia celebra gozosa el triunfo de Dios en la vida de los santos. Es Él, con su gracia, quien puede hacer que una criaturas débiles como nosotros seamos conducidos hasta Él y podamos participar de su gloria. "Ahora somos hijos de Dios y aún no se ha manifestado lo que seremos", acabamos de escuchar. Hoy cantamos la grandeza y bondad de Dios, que se manifiesta en la vida santa de hombres y mujeres de todos los tiempos, de diferentes condiciones sociales, de lugares muy diversos. Junto con la inmensa muchedumbre del Apocalipsis cantamos: "¡la salvación es de nuestro Dios!".

Los cristianos que peregrinamos todavía por este mundo unimos nuestras voces a la de los Ángeles y los santos para cantar a Dios, que es tres veces Santo. "La bendición y la gloria son de nuestro Dios.

Llamada a la santidad

Al mismo tiempo las lecturas de este día nos ayudan a descubrir que también nosotros podemos ser santos, que con la ayuda de la gracia de Dios, podemos alcanzar la felicidad plena. Desde el día en que fuimos bautizados, llevamos en nuestro corazón la llamada a vivir como hijos de Dios, a seguir el camino de las bienaventuranzas y, de esta manera, alcanzar el Reino de los cielos. Cada uno hemos sido elegidos personalmente por Dios para ser "santos e irreprochables ante Él por el amor" (Ef 1,4).

El Papa Francisco, en un reciente escrito sobre la santidad, nos anima a los cristianos a no tener miedo a ser santos. El cristiano no se puede conformar con llevar una vida mediocre; tiene que apuntar siempre alto. "Él nos quiere santos y no espera que nos conformemos con una existencia mediocre, aguada, licuada" (n. 1).

No debemos temer aspirar a la santidad, a la que Dios nos ha llamado desde toda la eternidad. "No tengas miedo de apuntar más alto, de dejarte amar y liberar por Dios. No tengas miedo de dejarte guiar por el Espíritu Santo. La santidad no te hace menos humanos, porque es el encuentro de tu debilidad con la fuerza de la gracia" (n. 34).

En la vida ordinaria

Para esto es muy importante que nos demos cuenta de que ser santo no es algo que Dios reserva solo a unos pocos. Todos estamos llamados a ser santos. Algunos piensan que para ser santos tendrían que retirarse al desierto. hacerse sacerdotes o religiosos, ser místicos, o realizar cosas extraordinarias. Pero ser santo tiene que ser la manera ordinaria de vivir como cristianos; ser santo es ser fiel al bautismo, viviendo a Dios como Padre y a los hombres como hermanos.

El Papa habla en su carta de los santos "de la puerta de al lado", de aquellos santos que viven entre nosotros y que realizan la santidad en la vida de cada día: unos padres que educan a sus hijos con amor, los hombres y mujeres que trabajan cada día para llevar el pan a su casa, los enfermos que siguen sonriendo en medio del dolor (cf. n. 7).

Cada uno de nosotros tiene que encontrar el camino para alcanzar la santidad. Cada creyente ha de encontrar su propio camino, aquel por el que Dios le llama. "Todos estamos llamados a ser santos viviendo con amor y ofreciendo el propio testimonio en las ocupaciones de cada día, allí donde uno se encuentra" (n. 14). Amar con todo el corazón a la propia esposa o al marido, vivir con honradez y dedicación el trabajo, transmitir la fe que nos ilumina, luchar por el bien siempre, son formas de vivir la santidad.

La santidad se va realizando en pequeños gestos: saber escuchar con paciencia a un hijo, evitar la crítica con la vecina, orar con confianza en los momentos de angustia, ser solidarios con los más pobres (cf. n. 16), vivir con alegría y buen humor. Se trata de realizar lo ordinario viviendo unidos a Jesucristo y, muy especialmente, al misterio de su muerte y resurrección.

El camino de las bienaventuranzas

Jesús nos enseñó un camino sencillo y extraordinario, que es el camino de las bienaventuranzas. Dice el Papa que son "el carnet de identidad del cristiano" (n. 63). Es importante convencernos de que, con la ayuda del Espíritu Santo, podemos vivir en este camino y ser pobres y humildes en el corazón, poniendo toda la esperanza en el Señor, sabiendo llorar con los demás, buscando la justicia con hambre y sed, actuando siempre con misericordia, manteniendo el corazón limpio de todo lo que mancha el amor y siendo sembradores de paz allá donde estemos.

Conclusión

Celebrar en este día a todos los santos, que están en el cielo viendo a Dios tal cual es, nos estimula a no cejar en el empeño de seguir este camino y ser también nosotros santos. Entre las personas que han llegado a la meta -dice el Papa- "puede estar nuestra propia madre, una abuela u otras personas cercanas. Quizás su vida no siempre fue perfecta, pero aún en medio de imperfecciones y caídas siguieron adelante y agradaron al Señor" (n. 3). Dejémonos estimular por estos ejemplos y, unidos a ellos, dejemos que Dios nos haga santos. Al fin y al cabo, como escribió León Bloy, en la vida "existe una sola tristeza, la de no ser santos" (n. 34).